

expectants durant setmanes- ens hem fet tips d'escoltar temes logístics, càlculs sobre els moviments de tropes, pesos de les bombes, autonomies de vol, escocets, escuts, B-52....., però ben poc s'informà a la població de les causes originàries del conflicte. És evident que això volia dir: parlar del colonialisme, de la intervenció britànica, francesa, nord-americana i soviètica a la zona, iniciades sobretot d'ençà de l'acabament de la 1a. guerra mundial, i d'aixecar la llebre quant a les vendes d'armament a uns països endeutats fins al moll dels ossos. Volia dir tractar del tema d'Israel en profunditat, des dels inicis dels sionisme del segle passat fins a la situació actual. Igualment, era clar, volia dir tractar dels palestins -oblidats poc o molt per tots, també per Iraq- i dels Kurds i de la visió mesiànica dels nord-americans i del segrest ideològic dels països islàmics mitjançant el fonamentalisme que els manté en la crítica i la lluita contra l'infidel, i els aparta de la reflexió marxista de les contradiccions de classe en els seus mateixos països. Volia dir, era clar, parlar de la repressió interna existent a l'Iraq, amb el risc que les minories demanessin massa ajuda en reivindicació dels seus drets, als defensors dels drets kuwaitians. Volia dir arribar fins al final en el judici per les possibles responsabilitats en el dret internacional, per part del líder iraquetà. I això era massa, perquè l'ús, legítim o no de la força, es troba supeditat a uns gendarmes estatals que avui dia en diem potències internacionals, les quals fan i desfan d'acord amb uns interessos difícilment comprensibles per als ciutadans de peu. És la línia continuada, en el context internacional, de la Santa Aliança, de l'OTAN, del Pacte de Varsovia, de la Unió Europea Occidental. Si hom vol fer l'estudi que comentem, igualment el pot fer en el conflicte de les repúbliques balcàniques, notícia actual i ben agra.

Violència en la història? Sí, però premeditada i cada vegada més controlada. I a més, virulència que ens acompanya a través d'innombrables notícies; que ens és present a través de quantiosos documents visuals; que sembla formar part d'una manera inqüestionable de la cultura de les darreries del segle XX. Violència, és clar, amb la qual alguns fan negoci i, per tant, els interessa tractar-la desmesuradament perquè es pugui estar a punt de replicar dràsticament i ferotgement. Agressivitat, absolutament injustificada, aplicada per grups terroristes contra grups humans sense capacitat de resposta eficaç per falta de mitjans o de voluntat de no fer-ho.

Amb tot, la història de la humanitat és molt més que una crònica basada essencialment en l'agressivitat. No hi ha només apòlogistes de la violència, sinó també tota una història d'avenços tècnics i democràtics. Com tampoc no només hi ha les teories del funcionament de l'Estat de Thomas Hobbes o d'Edmund Burke. També hi ha les de Joseph Priestly, de Benjamin Franklin, de Thomas Paine, o Thomas Jefferson i les de tants tractadistes del dret natural, del dret positiu o de la filosofia del dret. És deplorable, però que quan es fa ús dels drets de la gent i dels pobles -cas dels Països Bàltics, i d'Eslovènia o Croàcia i altres països de l'ex Iugoslàvia per exemple- la violència s'apliqui per fer desaparèixer les opcions de llibertat, i els fets s'hagin de resoldre amb un poc o amb un molt de virulència i de morts per ambdós costats. Potser caldria, a les portes d'acabament de segle i vista la possibilitat de destrucció de les armes emprades en els conflictes i en les accions